

Îndemnuri desprinse din adevărurile sanctuarului

Textul de memorat: „Și, fiindcă avem un Mare-Preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău și cu trupul spălat cu o apă curată.” (Evrei 10:21,22)

Când citim Epistola către evrei, observăm că pasajele despre credința creștină alternează cu pasajele despre viața practică a creștinului și că expunerea teologică are anumite implicații practice. „Teoria” credinței duce la un anumit mod de a trăi acea credință. De pildă, după ce zugrăvește tabloul magnific al lui Hristos ca Jertfă și Mare-Preot al nostru (Evrei 7:1-10:18), apostolul Pavel îi încurajează și îi îndeamnă pe credincioși să trăiască potrivit cu implicațiile pe care le au aceste adevăruri. Îndemnul acesta îl găsim în Evrei 10:19-25.

În limba greacă, pasajul acesta este compus dintr-o singură frază, lungă și complexă. În introducere, ne sunt prezentate două realități, după care sunt prezentate trei îndemnuri ce decurg din aceste realități. Fiecare îndemn abordează câte un element al cunoscutei triade *credință – speranță – dragoste* și, bineînțeles, o altă fațetă a credinței creștine.

Săptămâna aceasta, ne vom ocupa cu studiul aprofundat al acestui pasaj, punând accent pe îndemnurile practice pentru viața creștină.

Intrare liberă în sanctuarul ceresc

1. Citește Evrei 4:16; 6:19,20 și 10:19-21. Unde au intrare liberă credincioșii? Ce înseamnă aceasta pentru noi? Ce speranță găsim aici? Ce schimbări ar trebui să se vadă în viața și în credința noastră datorită acestei speranțe?

Credincioșii au intrare liberă în sanctuarul ceresc, la tronul lui Dumnezeu. Noi putem să ne apropiem de El fiindcă accesul a fost făcut posibil prin sângele lui Hristos și prin lucrarea Sa în favoarea noastră, în calitate de Mare-Preot. Textele acestea ne asigură că sufletul nostru are drept ancoră nădejdea în Isus Hristos care Se află chiar în prezența lui Dumnezeu (Evrei 4:14-16; 6:19,20). Avem asigurarea că El a obținut acces deplin înaintea Tatălui, după ce Și-a început lucrarea ca Mare-Preot ceresc (Evrei 6:20). Cu această ocazie, Domnul Hristos a luat loc pe tronul ceresc, fapt ce dovedește statutul Său de Împărat (Apocalipsa 3:21).

Pentru noi, faptul că El este Reprezentantul nostru înaintea Tatălui este o veste bună. Nu avem un preot pământesc, păcătos, ci Preotul nostru este mai bun. Între Tatăl și Fiul nu se poate interpune nimeni și nimic. Hristos este desăvârșit și fără păcat și nu mai este necesară o perdea care să ne ascundă de Isus, Marele nostru Preot, sfințenia lui Dumnezeu (Evrei 10:20).

„În ce constă lucrarea de mijlocire? Ea este veriga de aur care îl pune pe omul finit în legătură cu tronul Dumnezeului infinit. Omul pentru care Hristos a murit insistă pe lângă tronul lui Dumnezeu și cererea sa este preluată de Cel care l-a răscumpărat cu sângele Său. Marele nostru Preot însemnat așează neprihănirea Sa în dreptul celui care o cere cu sinceritate și rugăciunea Sa se împletește cu rugăciunea omului.” – Ellen G. White, *That I May Know Him*, p. 78

Ce asigurare extraordinară că putem avea o comuniune strânsă cu Tatăl, mulțumită lucrării pe care a făcut-o și încă o face Domnul Hristos pentru noi!

Gândește-te ce însemnată este faptul că Domnul Isus mijlocește pentru tine în cer. De ce ai atât de mult nevoie de mijlocirea Sa?

Cu o inimă curată

2. Ce condiții pentru apropierea de Dumnezeu sunt enumerate în Evrei 10:22? Potrivit acestui verset, când se apropie de Dumnezeu, închinătorii ar trebui să întrunească patru condiții:

1. *Să se apropie cu o inimă curată.* Inima reprezintă aici ființa noastră, gândurile și motivațiile noastre, emoțiile, voința și caracterul nostru. Dumnezeu vrea ca noi să ne apropiem de El cu o inimă curată, cu sinceritate. Dar, pentru ca să fim sinceri, este nevoie să ne lăsăm curății de orice rău. Aceasta nu înseamnă că suntem desăvârșiți, ci doar că depunem eforturi să avem un caracter asemenea caracterului lui Hristos.

2. *Să se apropie cu credință deplină.* După cum am văzut în secțiunea de ieri, nu mai avem niciun dubiu că accesul înaintea lui Dumnezeu este liber.

3. *Să se apropie cu inimile stropite și curățite de un cuget rău.* Cuvântul „stropite” ne duce cu gândul la serviciile din cortul din pustie, când poporul sau altarul era stropit cu sângele jertfei (Exodul 24:8; Leviticul 8:23,24). Sângele îi făcea curați pe oameni din punct de vedere ritual, dar nu avea puterea de a face curățenie în conștiința lor (Evrei 9:9,13). Spre deosebire de acest sânge, sângele lui Hristos asigură și curățirea conștiinței (Evrei 9:14). Prin această curățire este ilustrată îndreptățirea păcătosului pocăit. Noi putem avea o conștiință curată, fiindcă am fost iertați.

4. *Să se apropie cu trupul spălat cu o apă curată.* Se pare că această afirmație face aluzie la botezul creștin, dar o putem interpreta și în sens spiritual, ca fiind vorba de „botezul cu apă, prin Cuvânt” (Efeseni 5:26), adică, mai exact, de citirea Bibliei și aplicarea principiilor ei în viața noastră.

În Iacov 4:7,8, scriitorul înfruntă atitudinea duplicitară a cititorilor săi. Din ceea ce ne lasă pasajul să înțelegem, aceștia nu mai erau devotați în întregime lui Dumnezeu, făcuseră compromisuri și se aflau într-un pericol iminent. Iată de ce Iacov îi îndeamnă să-și curățească mâinile și inimile, un limbaj care face aluzie la curățirea ce avea loc în sanctuar. Ideea că ne putem apropia de Dumnezeu numai după ce ne-am curățit inima și mâinile este desprinsă din lecțiile sanctuarului.

Trebuie să înțelegem bine că numai Dumnezeu ne poate curăți inimile. Ce decizii trebuie să luăm ca să-I permitem să facă acest lucru?

Credința – o încredere neclintită

3. Recitește Evrei 10:19-25.

Tema „încrederii” apare în repetate rânduri în această carte a Bibliei. Cuvântul grecesc pentru „încredere” are sensul de îndrăzneală, curaj și temeritate și definește, în Noul Testament, noua relație pe care o avem cu Dumnezeu.

Inițial, cuvântul avea sensul de vorbire deschisă, dar, în acest context, ar putea indica faptul că noi putem să ne apropiem de Dumnezeu prin rugăciune, cu totul nestingheriți. Acest tip de deschidere în relația noastră cu El ne inspiră un simțământ de încredere și de bucurie. Încrederea noastră este motivată și se întemeiază pe faptul că avem în cer un Mare-Preot prin intermediul căruia ne putem înfățișa înaintea lui Dumnezeu. Accesul nu este limitat și nu este blocat de nimic. Doar noi și deciziile noastre greșite pot bloca acest acces. Până atunci însă, invitația de a intra în sanctuarul ceresc rămâne deschisă.

Dar de unde putem obține această încredere? Sursa ei nu suntem noi, ci Domnul Isus care, prin jertfa Lui, ne-a oferit intrare liberă în sanctuar.

4. Despre ce fel de încredere este vorba în Evrei 3:6,14; 4:16; 11:1?

Încrederea nu vine de la noi și nu trebuie să se bazeze pe noi, ci vine de la Hristos. Ea nu ne este oferită în funcție de cine suntem noi, ci pe baza a ceea ce este Mijlocitorul nostru. Un fapt care merită

remarcat este acela că încrederea trebuie să fie „deplină” (4:16). Moartea Domnului Isus a deschis pentru totdeauna o cale nouă, care ne dă posibilitatea de a avea o încredere deplină.

Există două căi de a obține această încredere și a o păstra. Prima este credința (Efeseni 3:12), iar cealaltă este slujirea semenilor (1 Timotei 3:13). Ambele aspecte sunt necesare și importante. Putem observa acest lucru și în Evrei, unde asigurarea credinței și îndemnul de a dovedi prin viața personală că suntem creștini merg mână în mână. Viața creștinului nu este niciodată separată de credința lui.

Ce lucruri din viață îți pun la încercare încrederea în Dumnezeu sau convingerea că El îți vrea binele? Ce poți face pentru a te proteja de acest pericol pentru viața spirituală?

Să ne păstrăm fără șovăire nădejdea

5. Citește textele următoare. Ce au ele în comun? Ce trebuie să păstreze credincioșii? Evrei 3:6,14; 4:14; 6:11; 10:23.

Pe lângă faptul că avem asigurarea mântuirii, este important să perseverăm și să ne păstrăm speranța care ne-a fost dată. În Evrei, când se spune să păstrăm ceva până la sfârșit sau să rămânem tari într-un anumit lucru, înseamnă că apelul este serios. Probabil că unii credincioși începuseră să se îndepărteze de credința și de speranța lor creștină și apostolul îi încurajează aici să nu renunțe la luptă. Textele menționate mai sus exprimă în cuvinte destul de asemănătoare lucrurile care merită să fie păstrate cu tărie: nădejdea, încrederea, mărturisirea. Toate aceste cuvinte însumează, de fapt, credința creștină. Noi putem duce o viață creștină pentru că ne-am pus nădejdea în Isus și în ce a făcut El pentru noi. În clipa în care uităm acest adevăr fundamental, ne pierdem în mod sigur și încrederea.

Apostolul ne îndeamnă să ne păstrăm încrederea și speranța „de la început” și „până la sfârșit”. A face acest lucru „fără șovăire” înseamnă a avea o credință neschimbătoare și de neclintit. Indiferent de circumstanțe, speranța noastră rămâne aceeași, consacrarea noastră față de Domnul rămâne neschimbată, deoarece avem încredere că El este credincios și va împlini tot ce a promis.

Nu există niciun dubiu că Dumnezeu este credincios Cuvântului Său. El a împlinit făgăduința dată lui Avraam și Sarei (vezi și Romani 4:19-21), a împlinit făgăduința despre prima venire a lui Mesia (Galateni 3:19) și va împlini și făgăduința despre revenirea Sa (Evrei 12:26). Dar cea mai mare făgăduință pe care ne-a făcut-o înainte de începutul timpului este viața veșnică (Tit 1:2; 1 Ioan 2:25).

Credincioșia lui Dumnezeu este de nezdruccinat. Chiar dacă noi „suntem necredincioși, totuși El rămâne credincios, căci nu Se poate tăgădui singur” (2 Timotei 2:13). Necredincioșia și necredința noastră nu vor schimba intenția Sa cu noi. El promite să rămână credincios, indiferent de căderile noastre. Datorită acestei trăsături a caracterului Său, făgăduințele pe care ni le-a făcut rămân încă la dispoziția noastră.

Noi ne descurajăm foarte repede din cauza păcatelor. Cum le putem birui și cum putem să nu renunțăm la luptă dacă se mai întâmplă să cădem? De ce trebuie să ne păstrăm credința în aceste făgăduințe, mai cu seamă atunci când cădem?

Dragostea – să ne îndemnăm unii pe alții

6. Ce îndemn găsim în Evrei 10:24?

Îndemnul din versetul 23 viza atitudinea individuală, dar cel din versetul 24 are în vedere comunitatea credincioșilor în ansamblu. Pe calea credinței, nimeni nu merge de unul singur, ci mergem împreună. De aceea, trebuie să avem grijă unii de alții mereu.

A-i iubi pe alții este ceva ce știm că face parte din comportamentul creștin (Ioan 13:34,35; Galateni 5:13). Totuși dragostea aceasta nu apare în mod natural. „Vegherea” asupra altora are sensul de preocupare atentă și profundă. Îndemnul este, așadar, de a fi atenți cu frații și surorile noastre de credință și de a observa cum îi putem încuraja să își iubească semenii și să facă fapte bune. Din nefericire, este mai ușor să îi acuzăm și să ne opunem lor decât să îi îndemnăm la dragoste. Deci

trebuie să depunem eforturi pentru a urmări binele cel mai înalt al comunității noastre de credință, astfel încât, prin încurajările noastre, și alții, la rândul lor, să iubească și să facă fapte bune!

7. Ce legătură există între dragoste și fapte bune și frecventarea „adunării”? Evrei 10:24,25.

În Evrei se subliniază ideea că ne putem manifesta dragostea unii față de alții în adunările creștine. Dar cum poate împlini legea dragostei lui Hristos cel care nu participă la aceste adunări? Unii socotesc că au motive întemeiate, însă Pavel arată că adevărata cauză este apatia. Motive de a nu veni la biserică sau la alte evenimente creștine poate găsi oricine, însă ele sunt cu totul neînsemnate dacă le așezăm alături de motivul de a veni: dorința de a fi o binecuvântare pentru alții.

Acest comportament este cu atât mai important, cu cât ziua revenirii Domnului Hristos este atât de aproape. La începutul pasajului din Evrei 10:19-25, credincioșilor li se atrage atenția să se apropie de Dumnezeu în sanctuarul ceresc și, la final, li se reamintește că Ziua Domnului se apropie. Pentru noi, revenirea lui Hristos ar trebui să fie întotdeauna motivația majoră a comportamentului creștin.

Pe care dintre frații și surorile tale de credință ai dori să îi/le încurajezi prin cuvintele sau faptele tale ori, pur și simplu, prin prezența ta? Dacă urmărești acest lucru în mod intenționat, vei observa că viața celor din jurul tău va fi binecuvântată și că tu însuși vei fi binecuvântat!

Studiu suplimentar

„Prin poziția și lucrarea Sa, Mijlocitorul avea să depășească mult, din punctul de vedere al demnității și al slavei, preoția pământească tipică. [...] Acest Mântuitor urma să fie un mijlocitor care să stea între Cel Preaînalt și poporul Său. Prin această măsură, a fost deschisă o cale prin care păcătosul vinovat putea găsi intrare la Dumnezeu prin intermediul altcuiva. Păcătosul nu se putea înfățișa personal, cu vinovăția asupra lui și fără vreun merit mai mare decât acela pe care îl deținea prin sine însuși. Numai Hristos putea deschide această cale, prin aducerea unei jertfe pe măsura cerințelor Legii divine. El era desăvârșit și neîntinat de păcat. El era fără pată și fără cusur. Extinderea consecințelor teribile ale păcatului ar fi rămas pentru totdeauna necunoscută, dacă nu ar fi fost oferit un remediu de o valoare infinită.” – Ellen G. White, *The Spirit of Prophecy*, vol. 2, p. 11

„Credința în ispășirea și în mijlocirea lui Hristos ne va păstra statornici și de nezdruccinat în mijlocul ispitelor care ne asaltează în biserica luptătoare.” – Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 7 A, p. 484

Întrebări pentru discuție

1. Răsfoiește cartea Evrei și găsește pasaje în care suntem îndemnați să acționăm într-un anumit fel, ca urmare directă a credinței noastre.
2. Meditează mai mult la ideea că putem veni înaintea lui Dumnezeu. Ce înseamnă aceasta în mod concret? Cum ar trebui să ne afecteze viața lucrul acesta, îndeosebi atunci când suntem ispitiți sau descurajați din cauza stării noastre spirituale?
3. Care este diferența dintre încredere și încumetare?
4. Meditează asupra următoarei afirmații preluate din citatul de la secțiunea de vineri: „Extinderea consecințelor teribile ale păcatului ar fi rămas pentru totdeauna necunoscută, dacă remediu oferit nu ar fi fost de o valoare infinită.” Ce ne spune aceasta despre cât de rău este păcatul, dacă a fost necesar ca o Persoană de o „valoare infinită” să Își dea viața ca noi să putem fi salvați? Cum ajută să înțelegem acest adevăr uimitor faptul că Isus este Creatorul? Dacă știm aceste lucruri, cum e posibil ca viața noastră să rămână neschimbată? Cum am putea să le ținem doar pentru noi și să nu le prezentăm și altora?
5. Cum poți lega relații de prietenie pentru a-i încuraja pe alții să fie mai iubitori și să ducă o viață plină de fapte bune? Ce beneficii spirituale ai dacă vii la biserică? Ce ai avea de pierdut dacă nu ai veni la biserică să te închini împreună cu alți creștini?